

Baka István: Petőfi

2013. május 24., 02:00 , 645. szám

Megosztás 0

Piros zászlók, világszabadság –

pipacs gúnyolja versemet.

Hazámmá rothadok – akárki:

barát vagy ellenség temet.

Megfulladsz vélünk, Magyarország,

minden folyód kötél, hurok.

Ledöfködik kozákdzsidával

erdőidet a záporok.

Egymásra rímelő virágok:

sárgára sárga, kékre kék...

Mit meg nem írhatok, a dalt

teremné máris e vidék?

Piros zászlók, világszabadság –

pipacs gúnyolja versemet.

Hazámmá rothadok – ki engem

megttagad, őt tagadja meg.

„Baka István a mindenkori magyar költészet legjelentősebbjei közt találta meg a maga helyét” – így értékeli az irodalomtörténet a szekszárdi születésű, de Szegeden élt költő alkotói teljesítményét, és Dsida Jenő Sírfeliratának, illetve Kosztolányi Dezső Halotti beszédének halhatatlan soraihoz hasonlítja Baka István nem egy versének ugyancsak maradandónak ítélt megfogalmazásait. Juhász Gyula óta a legjelentősebb szegedi költőnek mondja, ám ez korántsem jelent helyi értéket. Baka István szemléletét ugyanis ennél sokkal jobban befolyásolta például az egykori Leningrád. Ebben a városban ébredt rá Magyarország „provincia-mivoltára”, és ennek hatására „kezdte magát nemzeti elkötelezettségű költőnek vallani”. Bizonyos tekintetben így is olvasható Petőfi című költeménye, melyben Baka István legjellemzőbb képalkotói természete is megfigyelhető, hogy egy-egy képét-metaforáját miként növeszti fel egészen a kozmikusságig...

Penckófer János